

ОДИН

Я вже прокидаюся, коли дзвенить будильник, але ще не розплющую очі. Я дуже втомився. М'язи напружені, все ще болять після інтенсивного тренування два дні тому, і тіло здається важким. Мертвим.

Мозок болить.

Дзеленчить пронизливий і наполегливий будильник. Я ігнорую його. Розтягую м'язи шиї й тихо стогну. Годинник не перестає пищати. Хтось сильно стукає в стіну біля моєї голови, і я чую приглушений голос Адама, який кричить, щоб я вимкнув будильник.

— Щоранку, — кричить він. — Ти робиш це щоранку. Клянуся богом, Кенджі, одного дня я прийду і розтрощу цю штуку.

— Гаразд, — бурмочу я, здебільшого сам до себе. — Гаразд. Заспокойся.

— *Вимкни його.*

Я роблю глибокий уривчастий вдих. Наосліп б'ю по годиннику, доки він не замовкає. Ми нарешті отримали власні кімнати на базі, але я все одно не можу віднайти спокій. Або усамітнення. Ці стіни тонкі, як папір, а Адам анітрохи не змінився. Все такий же похмурий. Без почуття гумору. Загалом роздратований. Іноді я не можу згадати, чому ми друзі.

З певним зусиллям я підводжуся, аби сісти. Протираю очі, подумки перераховую всі справи, які маю зробити сьогодні, а потім у раптовому жахливому пориві...

Я згадую, що сталося вчора.

Господи.

Стільки драматизму за один день, що я ледве можу тримати все це в голові. Мабуть, у Джульєтти є давно втрачена сестра. Мабуть, Варнер катував сестру Джульєтти. Варнер і Джульєтта розійшлися. Джульєтта втекла з криком. У Варнера сталася панічна атака. З'явилася колишня дівчина Варнера. Його колишня дівчина дала йому ляпаса. Джульєтта напилася. Ні, зачекайте, Джей напилася і поголила голову. А потім я побачив Джульєтту в спідній білизні — образ, який я досі намагаюся стерти з пам'яті, а потім, ніби цього було недостатньо, після вечері вчора ввечері я зробив щось дуже, дуже дурне.

Опускаю голову в руки й картаю себе, згадуючи. Свіжа хвиля збентеження сильно вдаряє мене, і я роблю ще один глибокий вдих. Змушую себе підняти голову. Щоб прояснити думки.

Не все так жахливо.

У мене тепер є власна кімната — маленька, але своя, з вікном і краєвидом на промислові кондиціонери. У мене є письмовий стіл. Ліжка. Проста шафа. Мені все ще доводиться ділити ванну кімнату з деякими іншими хлопцями, але я не можу скаржитися. Окрема кімната — це розкіш, якої у мене давно не було. Приємно мати простір наприкінці ночі, щоб побути наодинці зі своїми думками. Місце, щоб повісити щасливу маску, яку я змушую себе носити, навіть коли у мене поганий день.

Я вдячний.

Я виснажений, перевтомлений і стурбований, але вдячний.

Змушую себе сказати це вголос. *Я вдячний.* На кілька хвилин затримуюся, щоб відчути це. Усвідомити. Змушую

себе посміхнутися, розслабити напруженість на обличчі, яка інакше легко перетвориться на гнів. Шепочу швидко подяку невідомому, повітрю, самотнім привидам, які підслуховують мої приватні розмови з ніким. У мене є дах над головою, одяг та їжа, яка чекає на мене щоранку. У мене є друзі. Імпровізована сім'я. Я самотній, але не один. Тіло працює, мозок працює, я живий.

Це гарне життя.

Потрібно докласти свідомих зусиль, щоб пам'ятати це. Щодня обирати бути щасливим. Інакше, гадаю, власний біль убив би мене вже давно.

Я вдячний.

Хтось стукає в мої двері — два різких стуки — і я, наляканий, підскакую на ноги. Стукіт незвично офіційний; більшість із нас навіть не обтяжують себе такою ввічливістю.

Натягну спортивні штани й невпевнено відчиняю двері.

Варнер.

Мої очі розширюються, коли я розглядаю його з ніг до голови. Не думаю, що він коли-небудь з'являвся біля моїх дверей, і не можу вирішити, що дивніше: те, що Варнер тут, чи те, що він здається таким звичайним. Ну, звичайним для Варнера.

Він саме такий, як завжди. Блискучий. Відполірований. Жахливо спокійний і зібраний, як на когось, кого дівчина покинула напередодні. Ніколи не скажеш, що це був той самий чувак, який у панічній атаці лежав на підлозі, коли я його знайшов.

— М-м-м, привіт. — Я прокашлююся, щоб позбутися залишків сонливості в голосі. — Що відбувається?

— Ти щойно прокинувся? — питає він, дивлячись на мене, ніби я комаха.

— Зараз шоста ранку. Всі в цьому крилі прокидаються о шостій ранку. Не потрібно корчити таку розчаровану міну.

Варнер зазирає мені за спину, у кімнату, і на якийсь час замовкає. Потім тихо каже:

— Кішімото, якби я вважав посередні стандарти інших людей достатнім показником для оцінки власних досягнень, я нічого не досягнув би. — Він підводить голову, зустрічається зі мною поглядом. — Ти повинен вимагати від себе більшого. Ти цілком на це здатний.

— Ти?.. — Я приголомшено кліпаю очима. — Вибач, це ти так собі уявляєш комплімент?

Він дивиться на мене з непроникним обличчям.

— Одягайся.

Підіймаю брови.

— Ти запрошуєш мене на сніданок?

— У нас ще троє неочікуваних гостей. Вони щойно прибули.

— Ох. — Я роблю несвідомий крок назад. — От лайно.

— Так.

— Ще діти головнокомандувачів?

Варнер киває.

— Вони небезпечні? — питаю я.

Варнер майже усміхається, але здається незадоволеним.

— Вони б тут були, якби ні?

— Так. — Я зітхаю. — Твоя правда.

— Зустрінемося внизу за п'ять хвилин, і я розповім тобі все.

— П'ять хвилин? — Мої очі розширюються. — Е-е-е, нізачо. Мені потрібно сходити в душ. Я навіть не снідав.

— Якби ти не спав до третьої, то встиг би зробити все це і навіть більше.

— Третьої ранку? — Я роззявляю рота на нього. — Ти з глузду з'їхав?

Варнер відповідає без жодного натяку на іронію.

— Не більше, ніж зазвичай.

Мені стає очевидно, що із цим чуваком не все гаразд.

Я тяжко зітхаю, відвертаюся, ненавидячи себе за те, що завжди помічаю таке, і ще більше — за постійну потребу розібратися. Я нічого не можу вдіяти. Кастл сказав мені це одного разу, коли я був дитиною: він сказав, що я незвичайно співчутливий. Я ніколи не думав про це так — словами, не задумувався навіть, поки він не сказав мені цього. Я завжди ненавидів у собі нездатність бути жорсткішим. Ненавидів, що так сильно плакав, коли вперше побачив мертвого птаха. Або що раніше я забирив додому всіх бездомних тварин, яких знаходив, поки Кастл нарешті не сказав, що я повинен зупинитися, що у нас немає ресурсів, щоб утримувати їх усіх. Мені було дванадцять. Він змусив мене їх відпустити, і я тиждень плакав. Я ненавидів, що плакав. Ненавидів, що нічого не міг вдіяти. Всі думають, що має бути все одно, що мені має бути байдуже, але мені не байдуже. Мені завжди не однаково. І мені також не байдуже до цього придурка.

Тож я роблю глибокий вдих і кажу:

— Гей, чуваче... З тобою все гаразд?

— Авжеж.

Його відповідь швидка. Холодна.

Я міг би відпустити його.

Він дає мені шанс. Я повинен прийняти його. Я маю прийняти його і прикинутися, що не помічаю напруження в його щелепі й червоних запалених очей. У мене свої проблеми, свій тягар, свій біль і розчарування, а крім того, ніхто ніколи не питає мене про те, як пройшов мій день. Ніхто ніколи не стежить за мною, ніхто ніколи не намагається зазирнути під поверхню моєї усмішки. То чому мене це має хвилювати?

Не повинно.

Залиш це, — кажу я собі.

Відкриваю рота, щоб змінити тему. Відкриваю рота, щоб рухатися далі, але натомість чую, як я кажу:

— Облиш, брате. Ми обидва знаємо, що це лайно собаче.

Варнер відводить погляд. М'яз у нього на щелепі смикається.

— У тебе вчора був важкий день, — кажу. — Це нормально, і ранок теж буває важким.

Після довгої паузи він каже:

— Я вже давно не сплю.

Я видихаю повітря. Нічого неочікуваного.

— Мені шкода, — кажу я. — Я розумію.

Він підіймає голову. Зустрічається з моїм поглядом.

— Справді?

— Так. Розумію.

— Не думаю, що ти розумієш, взагалі-то. Насправді я сподіваюся, що ні. Я не хочу, щоб ти знав, що я зараз відчуваю. Я б тобі цього не побажав.

Це вражає мене сильніше, ніж я очікував. На мить я не знаю, що відповісти.

Вирішую втупитися в підлогу.

— Ти її вже бачив? — запитую я.

Він відповів так тихо, що я ледве розчув:

— Ні.

Бляха. Цей хлопець розбиває мені серце.

— Не жалій мене, — каже він, його очі блимають, коли зустрічаються з моїми.

— Що? Я не... я не...

— Одягайся, — різко каже Варнер. — Побачимося внизу.

Я злякано кліпаю.

— Гаразд, — кажу я. — Круто. Гаразд.

А потім він пішов.